

Већина религија учи да после овога живота постоји и једна врста загробног живота. Једне религије нам говоре о преласку из овога света у Рај или Пакао, док је код неких религија заступљено учење о реинкарнацији и поновном рађењу душе или духа у другом или новом телу. Стари народи су сахрањивани са оружјем или неким другим оруђима у нади да ће му ти предмети помоћи у загробном животу како би лакше преживео и дочекао ново рађање - васкрсење. „Тако су древни Египћани васкрсење материје предпостављали као догађај који следи одмах након смрти сваке јединке, док је у староперсијској религији сматрано као догађај за све људе истовремено на крају времена, кад се телесни делови који су ушли у елементе узимају од ових натраг и опет спајају са душама; при том устаје свако онде где је његов живот одступио од њега. Одавде је учење о васкрсењу доспела у касније јеврејство, где је заступана у књизи пророка Језекиља и код апокалиптичара, а затим посебно код фарисеја.“

Према учењу наше Свете Цркве смрт представља одвајање душе од тела и прелазак у Рај или Пакао, све у зависности од количине врлина које је човек стекао за време овоземаљског живота. Православна вера нас учи да је смрт само истинска смрт тела, док душа човекова наставља и даљи живот, то јесте наставља да постоји или бивствује у Рају или Паклу, али све у зависности од количине врлина које је стекла у овоземаљском животу. „Но, ми хришћани не заснивамо своју веру у васкрсење и живот загробни(смрт) на претпоставкама песника и философа, нити на слутњама и предосећањима народа и племена, него на искуству и Божјем обећању. На камену је утврђена вера наша а не на песку. Господ Исус Христос, откривач свих животних истина, открио нам је и истину васкрсења мртвих. И речима и примерима открио нам ју је.“ Уопште речено, када говоримо о смрти мислимо на смрт тела или материје, али када је реч о души мислимо на нешто узвишено изнад тела и материје. Основни и једини извор из кога Црква црпи своје сазнање о души је Свето Писмо. Такође поред учења о узвишености душе изнад тела, Црква је своје учење о бесмртности једним делом изложила и у Символу вере, где се каже, „Чекам васкрсење мртвих и живот будућег века“. „Васкрсење је саставни део хришћанске вере, вапостављање људског тела и његово поновно сједињење после смрти са душом на „ Страшном суду“ или на „ Концу Света“, када се мртви уздижу из гробова, једни према вечном блаженству, а други према вечном проклетству“. У књизи постања каже се: „А створи Господ Бог човека од праха земаљског, и дуну му у нос дух животни; и поста човек душа жива“. И човек је тад имао вечан живот, није био смртан. Сам појам смрти (грч. θάνατος, лат. mors), представља престанак индивидуалног живота тј. органске активности људи, животиња и биљака. Отуда се философско мишљење одвајкада разбуктавало на факту смрти. Смрт је крај овоземаљског живота са којим ћемо се свакако пре или касније суочити. Склони смо да о смрти размишљамо као о пресвлачењу изношене одеће, о телу које се после смрти сеје као семе коме ће Господ дати небеско тело славе. Размишљамо вером да је Христос победио смрт на крсту и васкрсао, да ће и васкрснути наша понижена тела у слави.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com